

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094459456/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

skovene, der er mange, jeg kan ikke se dem, men jeg ved, de er der. Tør I ikke la jer se! Jo, der er nogle, som tør -- Men Gud forbarne sig! -- Nej, det er sandt, det er der ikke noget, der hedder! Nu er hele horisonten fuld af hoder, en perlekrans af grønne-ljæs, bastarder af djævl og aber, og de gnir ad mig allesammen. Se, hvor de hopper i deres læslige henrykkelse! Jeg aner deres afskyelige abehandler og deres nedrige ben, som jeg ikke kan se -- Hvad! de kravler op, nu sidder de på skyerne i klynger og dingle med deres ubetegnede ben ned i luften. Himlen er helt fuld af dette sprællende, sorte kryb, som et kær med tusser. Hvad er det! Se, skyerne skilles ad under deres vægt, rives i stykker -- her kommer en dumpende ned gennem luften og fægter ækelt omkring sig! Nu ligger han med afbrækkede lemmer på marken, stumper af hans arme og ben vrider sig modbydelig omkring, og selv hopper han om på alle fire lemmestumper --

Luk op, jord! la mig komme ned og bli gemt i dig! For nu kommer de allesammen væltende, atmosfæren er fuld af dem, jorden er fuld af dem, der er ikke andet end stumper af skøre djævle, for de knækker itu, der hopper krumme ben omkring med sorte hår på, der ruller hoder med gråt hår som skimmel på et fordærvet lig, arme med læslige fingerkroge gramser omkring i græsset -- At mine øjne skal se det! Djævelkroppe humper om -- Hjælp! I skammelige, grufulde brudstykker! I vover det ikke, jeg er et menneske, jeg er skabt af en Gud, som er ærekræver, og som ikke vil tile, at hans skabning nedværdiges til det underdyriske. I tør ikke! Hvis I gør det, vil I straks forvandles til råddent slim -- tror I, at I kan tile berøring med en Guds skabning, I svampe fra helvedes bund! Der er virkelig en Gud, og vel har han forstået mig, men han vilde dog rødme og skamme sig, når han ser -- for han ser alt -- at maddiker fra helvedes skær blot rører ved hans udsædelige skabning, I paddehatter, opvoksede på de laveste underdjevles ekskrementer! tør I besudle mig!

Ingen hjælp. Himlen står i et mudder, der er ben, som sparker mig, hoder, som hopper op og bider mig, fingre, som kniber i mig, arme, som omfavner mig -- Er jeg et menneske længere, en Guds skabning, en udsædelig ånd, naturens herre! --

Nej? Så vidt skal det gå i nedværdigelsen! Er der ingen hjælp!